

พรุ่งนี้ฉันอยากจะหนีเข้าป่า และความเป็นนิสิต

เป็นความลำบาก ถ้าเราหรือคุณจะพาเพื่อนหลายคณะสอดแทรกตัวเข้าไปรู้จักกับจิตใจที่แท้จริงของคน ๆ หนึ่งในหมู่นิสิตด้วยกัน เพราะสภาพสังคมใหญ่ขึ้นจะสอนให้เราหรือบังคับเขาให้แสดงออกถึงความไม่เป็นตัวของตัวเอง บังคับให้เขาต้องปรับตัวให้เข้ากับลักษณะความต้องการของสังคม

นอกจากคุณจะปลื้มตัวมาคนเดียว ทำความรู้จักกับเขาเป็นเพื่อนกับเขาและแสดงนิสัยที่ไม่รังเกียจทุกลักษณะของคนนั้นแหละคุณจะได้รู้จักกับจิตใจที่แท้จริงของเขา (คนสมัยนี้)

ไม่มีปัญหาเลย ในหมู่นิสิตพวกเรา ส่วนมากมักจะสวมหน้ากากปรับตัวให้เข้ากับสภาพสังคม บางคนวางตัวจนได้หรือเรียกร้องความสนใจจากสังคม หรือเรียกร้องความเอาใจใส่จากผู้อื่น ในขณะที่ยังมีคน ๆ หลายคนที่ตัวเองให้สละเหมือนข้าเพื่อประเทศประชาชนอะไรสักอย่างในสังคม

นี่แหละผมจึงกล่าวพูดได้ว่า ไม่มีใครที่รู้จัก **ชาติ กระชวย** เท่ากับผม แม้แต่แฟนของเขาก็ตาม **ชาติ กระชวย** พูดกับผมเหมือนเขาพูดกับตัวเอง คำพูดแต่ละคำที่หลุดออกมาจากปากไม่มีการบังคับอะไรก็ได้ที่เขาอยากจะพูดกับผม ไม่มีบีบขลิบ เหมือนกับความฟุ้งซ่านแต่เราลองพยายามคิดถึงสาเหตุ หรือที่มาของคำพูดดูสิมันไม่ใช่ความฟุ้งซ่านเลย มันมีเหตุและผลมีชีวิตจิตใจและความปวดร้าวที่สอดแทรกอยู่ในตัวอักษรเหล่านั้น

“ กูเป็นกู ”(๑๓ เมษายน ๑๓)

“ ทูเรศ เหลือเกิน ชีวิต ”(๑๓ เมษายน ๑๓)

“ ความหิวที่น่ารัก ”(๒๘ พฤษภาคม ๑๓)

“ สวัสดิ์ข้าวแกง ”(๓๐ พฤษภาคม ๑๓)

“ เหลือ ๒ บาทเท่านั้นหรื ? ”(๑๕ มิถุนายน ๑๓)

“ เหม็นสาบคนจน ”

“ ฮะฮ้า...ความหรุ ”

“ นรกเกิดความเหงา ”

“ ลาก่อน...ความหวัง ”

“ สวัสดิ์ ความอับรึ้ย, สกปรก และความอยาก ”

“ แล้วฉันจะให้ความระยำ แก่ความ ต่อแหล ของหล่อน ”

“ ลาที่...ความอับเฉาและความเมื่อยล้า ”

“ โอ้โฮสามสิบ เขียวรี ”

“ ฉันเหนื่อยเหลือเกิน เดือนนี้ ”

“ บัดขบที่สุด ผี - - ่า อะไรกัน รองเท้าขาดอีกแล้ว ”

“ คินนี้ กิดถึงแม่เหลือเกิน ”

“ อย่าชวนฉันไปงานบอลล์เลยที่รัก ”

“ ฉันจะบอกแม่อย่างไรดี เงินค่าโต๊ะ และสมุดเรียนอีกรึ ” ส่วนหนึ่งที่หลุดออกจากจิตใจโดยแท้ของเขาคูณยังคิดอีกหรือว่ามันเป็นความฟุ้งซ่าน ไม่มีแก่นสารสาระเลยหรื

“ มากันทำไมวะ ธนาณัติ กูทนอยู่ได้ไม่ต้องมาหรรอก ”

“ ความผิดหวัง มันเกิดจากความหวังระยำที่เราสะเออะคิดขึ้นมาเอง ”

“ ความทุกข์เกิดจากการที่เรายอมรับว่าเป็นทุกข์ ทำไมเราจึงไม่คิดชอบมันบ้าง อยากมันบ้าง, มันอาจจะดีขึ้นสำหรับคนอย่างเรา ”

“ คงจะสนุก ปี่หน้า ปรีญา เกียรติของความเป็นบัณฑิต ความรับผิดชอบ ตัวเอง พ่อแม่และน้องอีก 3 คน กับเงินเดือน 1250 ”

ผมคงรู้จักขาด กระชวย มากกว่าที่พวกคุณรู้จักก็ถึงแม้เขาจะเป็นนิสิต เพื่อนของคุณเองก็ตาม

ประวัติและชีวิตของเขามันก็รู้

พ่อแม่ ชวนาทำบโศกลำควน เขาเกิดที่นั่นและจบการศึกษาประถมวัดไก่อ่อน มีศาลาเป็นที่เรียน สนามเล่นกว้างจนลืบทา มัธยม วัดประตู่ในอำเภอ เตรียมสมัครสอบ เขาก้าวข้ามมหาวิทยาลัย ด้วยความเซย์, ความขยัน, ความกล้าและความจนซึ่งเป็นเงาตามตัว มาตลอดและเตี้ยวันเขาอยู่ปีสุดท้ายแล้ว.....จะจบปริญญาด้วยคะแนนที่ดีและเลวละเคล้ากันเหมือนอารมณ์ในระหว่างเรียน....

ขณะที่พวกคุณหลายคนกำลังพะว้าพะวงอยู่กับการเตรียมตัวเพื่อจะไปเที่ยวงานบอลล์ในคืนนี้ หลายคนอาจจะเคลิบเคลิ้ม หลงใหลอยู่กับเสียงเพลงจังหวะเต้นรำ ความหรูหรา และความฉมึมนวลจากเนื้อสาวของเพื่อนหญิง ตลอดจนความใคร่ที่มีตม่น ซึ่งอาจเกิดเนื่องจากรสสัมผัสต่างเพศ หรือฤทธิ์แอลกอฮอล์ คงไม่มีใครเลยที่คิดถึงเขา.... *ขาด กระชวย*

เขานอนชมอยู่บนเตียงในหอพัก ด้วยบุญหาร้อยแปด ความน้อยใจ ความฟุ้งซ่าน ที่มีความจริง อุดมการณ์บ้าง กับสำนวนอุปรีษฐ์สุดท้าย ที่เขาทิ้งไว้กับผม ก่อนจะหลับ ว่า

“พรุ่งนี้ ฉันอยากจะหนีข้าวเช้า และความเป็นนิสิต”

DIARY ของเขา